

*ἀπέμπρου-κι' ἄνω ἐπίρρ. ἀπέμπρ'-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέμπρου-κι' ἄνω.

Ἀπεμπρός πρὸς τὰ ἄνω: Ἐτρεξεν ἀπέμπρ'-κιάν' κ' ἐπαῖ-
ρεν τ' ἐμπροστί τ' (ἔτρεξεν ἀπεμπρός του πρὸς τὰ ἄνω
διὰ συντομωτέρας ὁδοῦ καὶ ἀνελθὼν εἰς αὐτὴν ἀνέκοψε
τὸν δρόμον του).

ἀπέναντι ἐπίρρ. κοιν. ἀπέναντι Ἄνδρ. (Κόρθ.) κ. ἄ.
Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἀπέναντι.

Ἀντικρύ, ἔναντι κοιν.: Κάθεται - βλέπει ἀπέναντι κοιν.
Φρ. Ἀπέναντι 'ς τὴν δερίστασι (ἔνεκα τῶν δυσχερεῶν τῆς
ωῆς) Ἄνδρ. Συνών. ἀγνάντια Α1, ἀνάγναντια, ἀντι-
κρινά, ἀντίκρυ, ἀντικρυσιά, ἀπαγνάντια.

ἀπεναντίας ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπ' ἐναντίας.

Ἀντιθέτως, τὸναντίον λόγ. κοιν.: Τὰ εἶπες! — Ἀπε-
ναντίας ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε. Δὲν εἶσαι ἀληθινός, ἀπεναντίας
εἶσαι ὑπεύθυνος.

*ἀπενδιδερά ἐπίρρ. ἀπαδιδερά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπενδιδερός.

Κατὰ τρόπον εὐθετον, βολικά: Θὰ κάτσω ἐπαὲ ποῦ εἶναι
ἀπαδιδερά. Θὰ πλυθῶ ἀτουδὰ ποῦ μοῦ ῥχεται ἀπαδιδερά.
Συνών. βολικά.

*ἀπενδιδερός ἐπίθ. ἀπαδιδερός Κρήτ. Ἰαδιδερός
Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπενδίδω, παρ' ὃ ἀπαδίδω, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ παρέχων ἄνεσιν, ἀναπαυτικός ἐνθ' ἄν.: Ἰαδιδερὴ
ἀποῦ 'ναι τουτηγὲ ἡ καθέγλα! Α.Κρήτ. Ἐτουτονὲ τὸ σκαμνί
εἶναι Ἰαδιδερό αὐτόθι. Συνών. ἀναπαυτικός Ια, ἀνα-
παυτός.

*ἀπενδίδω, ἀπαδίδω Κρήτ. Ἰαντίω Μεγίστ. ἀπα-
διδώνω Κρήτ. Ἰαδιδώνω Κρήτ. ἀπαντώνω Σκῦρ. Ἰαν-
τώνω Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ρ. ἐνδίδωμι. Ὁ
τύπ. ἀπαντώνω ἐξ ἀφομ. τοῦ ε πρὸς τὸ ἀ ἀντί *ἀπεν-
τώνω, ἡ δὲ κατάλ. ὅπως καὶ εἰς τὸ δίνω - ἔδωκα
- δώνω. Ὁ δὲ τύπ. Ἰαντίω κατ' ἀποβολὴν τοῦ δ, ὡς
καὶ δίδω - δίδω.

1) Δίδω, ἐγχειρίζω, προσφέρω Μεγίστ. Ρόδ. (Κάστελλ.)
Σκῦρ.: Ὁ δῆμαρχος μ' ἀπάντωσε ἕνα κατοστάρ'κο. Μ' ἀπάν-
τωσε μὲ πίττα ψωμί. Ἀπάντωνέ μ' γρήγορα (λέγει ὁ κτίστης
πρὸς τὸν βοηθὸν) Σκῦρ. Ἀπάντωσέ μου τὴν στάμνα αὐτόθι.
Ἰαντίζε με τὸν μαστραλᾶ - τὴν βυτίνα - τὸ πονκάμισόν μου
Μεγίστ. Ἰαντιώνω δρουμιά (δρουκάς, χειρόβολα σταχύων)
Ρόδ. (Κάστελλ.) || Φρ. Σήκωσε τσαὶ τὰ δγὸ τ' χέρι τσαὶ
μ' τ' ἀπάντωσε (μ' ἐφασκέλωσε) Σκῦρ. 2) Ἀπροσ. ὑπάρχει
κατάλληλος εὐκαιρία, ἔρχεται βολικά Κρήτ.: Δέ μου Ἰα-
δίδει ἐπαὲ ποῦ κάθομαι. Ἰαδίδει σου ἀτὰ ποῦ κάθεσαι; Δέ
μου Ἰαδιδώνει νὰ ῥθῶ σήμερα νὰ σοῦ βοηθήσω. Ὁδε μου
ἀπαδιδώση θὰ ῥθω.

ἀπενταρία ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπένταρος.

Παντελής ἔλλειψις χρημάτων, ἔνδεια: Ἐχω ἀπενταρία
ἢ ἀπενταρίες. Φοβερὴ ἀπενταρία. || Φρ. Ἀπενταρία καὶ τῶν
γονέων (ἐπὶ παντελοῦς ἀχρηματίας). Συνών. ἀδεκαρία,
ἀναπαραδιά, ἀναργυρία, ἀνασπρία, ἀνημπορία 2,
ἀψιλία.

ἀπένταρος ἐπίθ. κοιν. ἀπέδαρος πολλαχ. ἀδέδαρος
Θήρ. (Οἶα) Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. πεντάρα.

Ὁ μὴ ἔχων πεντάραν, ὁ στερούμενος παντελῶς χρη-
μάτων, ἔνδεής κοιν.: Εἶμαι-ἔμεινα ἀπένταρος. Τί περιμένεις
ἀπὸ ἀνθρωπο ἀπένταρο! Ἐφαγε τὴν κληρονομίαν κ' ἔμεινε
ἀπένταρος κοιν. Συνών. ἀδέκαρος, ἀναπαραδιάρις,
ἀνάργυρος, ἀπαρος, ἀφραγκος, ἀψίλος.

ἀπεξοπίσω ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποξοπίσ' Πόντ. (Σούρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ξοπίσω.

Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος: Ἀντα ἔρται, τ' ἀλλομίαν νιῶσ'
ἀτονα ἀποξοπίσ' (ὅταν ἔλθῃ, κτύπησέ τον ἄλλην υἱάν φορᾶν
εἰς τὰ ὀπίσω του. Ἐκ παραμυθ.)

ἀπέξω ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀπ-πέξω Κύπρ.
ἀπέξον βόρρ. ἰδιώμ. ἀπέξ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)
ἀμπέξω Κύπρ. ἀπόξω κοιν. ἀπ-πόξω Κύπρ. ἀδόξω Κρήτ.
ἀπόξον βόρρ. ἰδιώμ. καὶ Καπ. (Φερτ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Πελοπν.
(Λακων.) ἀπόξ' Σκόπ. ἀπότσου Τσακων. ἀπόσου Καλαβρ.
'πόξω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κύπρ. Μέγαρ. Ρόδ. 'πόξον
Μακεδ. (Καστορ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπέξω, παρ' ὃ καὶ ἀπόξω. Οἱ τύπ.
ἀπ-πέξω καὶ ἀμπέξω καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,364 καὶ 58
(ἐκδ. R.Dawkins).

Α) Ἐπιρρηματ. 1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐκ
τοῦ ἔξω μέρους, ἔξωθεν κοιν. καὶ Καλαβρ. Καπ. (Φερτ.
κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.:
Ἐρχομαι - περνῶ ἀπέξω. Τί νέα φέρνεις ἀπέξω; κοιν. Ἀπέξ'
π' ἔρται φέρ' τὰ χαλάρα (ὅποιος ἔρχεται ἀπέξω φέρει τὰς
εἰδήσεις) Χαλδ. || Φρ. Λέγω ἀπόξω ἀπόξω (ἐμμέσως, διὰ
περιστροφῶν, ὅταν πρόκειται περὶ κακῆς εἰδήσεως κττ.)
σύνθηθ. Τὸν ἐπῆρα ἀπόξον ἀπόξον (τὸν κατὰφερα μὲ τρόπον
νὰ μοῦ ἀνακαλύψῃ τι) Θράκ. (Αἰν.) Εἶναι ἀπόξω (παθαίνει
ἐκ τῆς ἐπιηρείας κακοῦ δαίμονος, οἷον ἐπιληψίαν, νεραϊ-
δοπάρεσιμο κττ.) ἐνιαχ. Ἐπαθι οὐ ἀνθρουπους ἀπόξον
(προσεβλήθη ἀπὸ ἐξωτικὰ) Σάμ. || Ἀσμ.

Σύβνα, ἀγάπη μου γλυκειά, καὶ πλύσον μὲ τὸ μόσκο

κι ὁ νέος ἀπὸ σ' ἀγαπᾷ περνωδιαβαίνει ἀπόξω

Κρήτ.

Πάγ' 'ς τὰ δώδεκα ἐγκλησιὰς, 'ς τ' ἐννέα μοναστήρᾳ,

κι ἀπέξ' ἀπέσ' ἐλάλεσεν, ὑγεία, χαρὰ 'ς τὸν γάμον

Πόντ. Συνών. ἀπαπέξω 1, ἀπαπεξωθῆ, ἀπέξω-
θεν 1. β) Ἐκ ξένης χώρας, ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ κοιν.
καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τῆς φέρνουν ἀπέξω φορέματα - ἐπιπλα
σύνθηθ. γ) Μεταφ. ἀπὸ μνήμης κοιν.: Λέω-μαθαίνω-ξέρω
τὸ μάθημα ἀπέξω κοιν. || Φρ. Ἀπέξω κι ἀνακατωτὰ (τελειό-
τατα, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως) κοιν. Συνών. ἀπαπέξω 2.

2) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, εἰς τὸ ἔξω μέρος, ἔξωθι κοιν.
καὶ Πόντ. Τσακων.: Εἶμαι - ἐργάζομαι - κάθομαι - κοιμᾶμαι
- μένω ἀπέξω. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπῖτι μου κοιν.
'Απέξω ἀπ' τὸ τοῖστο Μύκ. Πήγαγα ὡς 'πόξω τῇ βασ'λὲ τὸ σπῖτ'
Θράκ. (Γέν.) Σταθῆτε ἀπ-πέξω 'ς τὸ 'ξωπόρτιν Κύπρ. || Παροιμ.
'Ὅποιος εἶν' ἀπέξω ἀπ' τὸ χορό, πολλὰ τραγούδια ξέρει (ἐπὶ τοῦ
ἄλλους νουθετοῦντος περὶ πραγμάτων δυσκατορθώτων καὶ
ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου) κοιν. Ἀπέξω κούκλα κι ἀπομέσα
πανούκλα (ἐπὶ τοῦ ἀποκρύπτοντος διὰ ἔξωτερικῆς ἐμφα-
νίσεως τὸ ἐσωτερικὸν καὶ μεταφ. τὰ σπουδαῖα ἐλαττώματα.
Πβ. ἀρχ. ἔνδοθι τὴν Ἐκάβην, ἔκτοθι τὴν Ἐλένην) κοιν.

Ἀπόξω δέλλα δέλλα | κι ἀπομέσα δὲν ἠφέλα

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θήρ. (Οἶα). Ἀπόξον φάτσα καὶ
μέσα λινάτσα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Ἀπέξ' τὸ
μῆλον κόκκινον κι ἀποπέσ' σαπεμένον (ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικῶς
μὲν φαινομένου εὐρώστου, ἐσωτερικῶς δὲ νοσηροῦ) Χαλδ.

Τῆς ἐλαιᾶς τὰ μέσα καὶ τοῦ καρυδιοῦ τ' ἀπέξω (ἐπὶ τοῦ δω-
ροῦντος τὰ ἄχρηστα) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ὁ Λιενῆς ψυχομαθεῖ κάτω εἰς τὰ παλάδια,
ἀπ-πόξω τριυρμάζουν τον τρακόσια παλληκάρκα,
θέλουν νὰμποῦσιν νὰ τὸν δοῦν τῶν πάλε κροφροῦνται

Κύρ.

Β) Μετ' ἄρθρ. οὐς. **1)** Ἀρσεν. ὁ μὴ οἰκεῖος, ὁ μὴ ἀνα-
μειγνύμενος εἰς τὰ πράγματα οἰκογενείας ἢ ομάδος, ξένος
κοιν. : Μιλοῦνε - πειράζουν οἱ ἀπέξω. Μὴν ἀκούς τί λένε οἱ
ἀπόξω. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀπόξω (ξένος ομάδος τινὸς φίλων) κοιν.
Βάν'νι κινιτῆς οἱ ἀπόξω κι μαλώνονμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)
|| Φρ. Κάνει τὸν ἀπόξω (ἀποφεύγει νὰ ἀναμειχθῇ ὥστε ἦτο
ξένος ἢ προσποιεῖται ὅτι ἀποφεύγει) πολλαχ. || Παροιμ.
Ἦρταν οἱ ἀπ-πέξω νὰ βγάλουν τοὺς ἀπ-πέσω (συνών. τῇ
παροιμ. ἦρθαν τ' ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερὰ) Κύρ.

2) Θηλ. ἡ διαμένουσα εἰς οἶκον κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς ἐνδοτέρω οἰκοῦντας Ἀθῆν.
κ. ἀ. : Τὸ παιδί - ἡ πόρτα τῆς ἀπόξως. Δέ μὲν φερε τὸ νοίκι
ἡ ἀπόξω. **3)** Ὁρεστιάς νύμφη ὡς οἰκοῦσα ἔξω εἰς τὰ
ὄρη καὶ τὰ βουνὰ ΝΠολίτ. Μελέτ. 2,428 καὶ ἐν Λεξικογρ.
Ἀρχ. 5 (1920) 24 : Φρ. Εἶναι τῆς ἀπόξως (ἐπὶ ἀσθενοῦς τοῦ
ὁποίου ἡ ἀσθένεια νομίζεται ὅτι προέρχεται ἐξ ἐπηρείας
τῶν ἐξωτικῶν) ΝΠολίτ. Μελέτ. ἔνθ' ἄν.

*ἀπέξω-ἀπάνω ἐπίρρ. ἀποξαπάνω Ρόδ. ἀπαξα-
πάνω Ρόδ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπέξω καὶ ἀπάνω.

Ἀπέξω καὶ ἐπάνω : Ἄσμ.

Ποιμένα βάλ-λει τὰ χροισᾶ, πόξω τὰ κροσταλλένια
κι ἀποξαπάνω ἔβαλε τὰ μαργαριταρένια.

*ἀπεξωδιάβασι ἢ, ἀπουξουδιάβασ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέξω, παρ' ὃ καὶ ἀπόξω - ἀπόξον,
καὶ τοῦ οὐς. διαβάσι.

Ἡ ἀπὸ μνήμης ὑπὸ ἱερέως ἀπαγγελία εὐχῆς εἰς ἀσθενῆ
(ἡ ὁποία, ὡς πιστεύεται, ἔχει μεγαλυτέραν θεραπευτικὴν
δύναμιν τῆς εὐχῆς τῆς ἀναγινωσκομένης ἐκ βιβλίου) :
Πῆρα τοὺν παπᾶ νὰ διαβάσ' ἀπουξουδιάβασ' 'ς τοῦ κουρίτσι μ'
ποῦ 'νι ἄρρουστον. Διάβασαν τοῦ τιτραβάγγιλον κι οὐλὶς τ' 'ς
ἀπουξουδιάβασις οἱ παπᾶδες 'ς τοὺν παλαβόν, μὰ δὲ μπόρ'σαν
νὰ τοὺν κάμ'νι καλά.

ἀπέξωθεν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπεξωθζόν Ρόδ. ἀπ-πε-
ξωθζόν Κύρ. ἀπόξουθε Κεφαλλ. ἀποξωθζὸ Θήρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπέξωθεν.

1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἀπέξω
Κύρ. : Ἄσμ.

Ἀπ-πεξωθζόν σου νὰ δκιαβῶ καὶ μὴν φωνῆν νὰ ρίξω.
Συνών. ἀπέξω **A 1.** **2)** Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, εἰς τὸ
ἔξω μέρος, ἔξωθι ἔνθ' ἄν. : Ἀπεξωθζόν τοῦ παλατιοῦ Ρόδ.
|| Ἄσμ.

Ἀπόξουθε ἔχουνε χαρτὶ καὶ μέσαθε τὴν πέννα
Κεφαλλ.

Τῷ ὁ Λιενῆς ἀπ-πεξωθζόν στέττει τῷ ἀκρολοῦται
Κύρ.

Ἀπ-πεξωθζόν του στέκονται τρακόδοι δγκρὸ νομάτοι
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 1,250 (ἐκδ. Hes-
seling - Pernot) «καὶ σφαλισμένον τὸ εὖρηκα καὶ ἀπέ-
ξωθεν ἰστάμην». **β)** Μεταφ. ἀνὰ τὸν κόσμον, μεταξὺ τῶν
ξένων Θήρ. : Μὴν ἀκούς τί λένε ἀποξωθζό. **3)** Μετ' ἄρθρ.
οὐς, ὁ μὴ οἰκεῖος, ὁ ξένος Θήρ. : Μὴν ἀκούς τί λένε οἱ
ἀποξωθζό.

ἀπέξω-μερζὰ ἐπίρρ. Χίος ἀπέξ'-μερζάν Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπέξω καὶ μερζά.

1) Ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἔξωθεν Πόντ. (Χαλδ.) : Ἀπέξ'-
μερζάν ἔρθεν. **2)** Ἐκ μακρινοῦ ἢ ὀρεινοῦ μέρους, ἐκ τῆς
ἐξοχῆς Χίος : Ἀπέξω-μερζὰ ἦλθε.

ἀπεπὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποπὰ Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἀ.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) — ΣΚαρτεσ. Καρπάθιος 38
ἀποεπὰ Ζάκ. ἀποπαδὰ Κάρπ. Κρήτ. ἀποπαδὲ Κρήτ. ἀπο-
παὲ Κρήτ. ἀδοπαὲ Κρήτ. ποπὰ Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἐπά. Ὁ τύπ.
ἀποεπὰ καὶ ἐν ἐγγράφῳ Ζακύνθου τοῦ 1704.

1) Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ἐντεῦθεν ἔνθ' ἄν. : Ἀμε-
-φύγε ἀποπὰ Κρήτ. Ἀποπαὲ θὰ πᾶς αὐτόθ. Ἀποπαὲ θὰ
πάρης καὶ θὰ σ' ἀπαντήξῃ ἕνας κυπάρισσος αὐτόθ. Ἀποπὲ
πλῦνε τοῦ λόγον σου κ' ἐγὼ δὲ πλύν' ἀποπαὲ αὐτόθ. Ἀποπαὲ
ἀκούεται τ' ἀναμάσημα το' ἀελαῖς (ἀγγελάδος) αὐτόθ. Θὰ σὲ
βγάλω ἀποπὰ Ἀπύρανθ. Ἀποπαδὰ κοντὰ Κάρπ. || Ἄσμ.

Φευγάτε, κακά, ἀποεπὰ | κι ὁ Χριστὸς εἶν' ἐδωπὰ
(ἐξ ἐπωδ.) Ζάκ.

Νὰ πιάσουμε ἀποπὰ ἀποκεῖ, | ἀπὸ τὸ ἄλφα κι ὡς τὸ μῦ
(ἐκ μοιρολογ.) Μάν.

Νὰ φύγω θέλω κι ἀποπά, νὰ πάω 'ς ἄλλο δόπο,
ἴσως καὶ νὰ σωπάσουνε οἱ γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων

Ἐμπαρ. || Αἰνιγμ.

Ἀποπαδὰ καὶ 'ς τὰ Χανιά | θωρῶ τὴ θειά μου καὶ γελᾶ
(ἡ φωτιά) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 184 (ἐκδ.
ΣΞανθοῦδ.) «καὶ νὰ μακρύνῃς ἀποπὰ νὰ πορπατῆς 'ς τὰ
ξένα». **2)** Πρὸς τὰ ἐδῶ ΣΚαρτέσ. ἔνθ' ἄν. : Τρέχει ἀποπὰ
τσαὶ ἀποτσεῖ (ἐδῶ κ' ἐκεῖ).

*Ἀπεραθίτικος ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀπεραθίτης καὶ τῆς καταλ. -ικος.
Ὁ τῆς Ἀπυράνθου, ὁ ἐξ Ἀπυράνθου : Ἀπεραθίτικο
τραγούδι. || Ἄσμ.

Τ' Ἀπεραθίτικο νερὸ λένε πῶς ἔχει ἀβδέλλες,
μὰ κεῖνο τὸ κακόμοιρο βγάνει ὁμορφες κωπέλλες.

ἀπέραντος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπέραντος.

1) Ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπειρος, εὐρύτατος : Ἀπέραντος
κάμπος. Ἀπέραντη θάλασσα. Ἀπέραντο παλάτι - σπῖτι. Ἀπέ-
ραντα χιτήματα σύνηθ. || Ἄσμ.

Εἶν' ὁ γκρεμὸς ἀναβατὸς κι ἀπέραντο τὸ διάβα
ἀγν. τόπ. — Ποιήμ.

... Μοῦ λέν ἐκεῖ 'ς τὸν Ἄδη
ὅτ' εἶν' ἡ νύχτ' ἀπέραντη, παντοῖνὸ σκοτάδι
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 266

Ὡ νυχτέρια, ὦ πανηγύρια,
κάτου ἀπὸ τὴν ἀπέραντην ἀστροφεγγιά!

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 2 45

Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω τὸ φιλεῖ τὸ ἀπέραντο

ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 46. **2)** Ἀμέτρητος ἐνιαχ. : Ἄσμ.

Περνοῦσε χρόνια ἀπέραντα, χρόνια βασιανισμένα
ἀγν. τόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπειρος (Π).

ἀπεραντοσύνη ἢ, ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρούστ. 10
ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 160

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπέραντος, καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -σύνη.

Τὸ νὰ εἶναι τι ἀπέραντον ἔνθ' ἄν. : Νὰ αἰστανθῶ τὰ
μάτια του νὰ γεμίσουνε τὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ πελάου ΝΣαν-
τοριν. ἔνθ' ἄν. Ἀγναντεύουν τὸ πέλαγο σὰν νὰ 'τανε ὅλη
τούτη ἡ γαλάζια ἀπεραντοσύνη δικὸς τους βιλαέτι ΚΜπαστ.
ἔνθ' ἄν.

